

Boros Imre: Herr Schäuble megszólalt

2012 október 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Lassan, de változik a piacfetisiszta pénzügyérek retorikája. Az IMF vezérigazgatója, Christine Lagarde először néhány hónapja jelentette ki, hogy a megszorítások politikája nem vezet sehova, a minap pedig megismételte ugyanezt.

És aztán Barroso EB-elnök már odáig ment a több Európáról szóló víziójának felfestésekor, hogy kimondta: a bajok

okozója a bankok felelőtlensége, noha a felelőtlenség konkrétumainak részletezését nem tartotta szükségesnek. Barroso az új Európa lényegét abban látja, hogy majd Brüsszelben kelljen engedélyeztetni a nemzeti költségvetéseket, s hogy biztosítva legyen a bankok részére járó kamat. A maradék pénzt pedig úgy kell beosztani, hogy ne növekedjen – ha lehet, inkább csökkenjen – a tagországok eladósodottsága. Szóval éljen a Bank-EU s az annak sikeres működését vigyázó közös bankfelügyelet, valamint a tervezett új rendszer alappillére, a fiskális unió.

Ami Lagarde-ot és Barrosót illeti, a megszorításokat ellenző megértőbb hangnem nem jelent a gyakorlatban gyors változást. Arcvesztés nélkül nehéz az irányváltás a damaszkuszi úton. Athénban még szorgalmasan oszlatja a megszorítások ellen tüntető tömegeket a politikai jobb- és baloldaltól álló nagykoalíció. Spanyolországban a tömegoszlatást a jobboldali kormány végzi, azután, hogy a bankokat már kitömték európai pénzekkel, persze nagy egyetértésben az unió vezetivel. Most egyes spanyol tartományok erre úgy látják, hogy nekik kívül tágasabb lenne, s ki akarnak válni. A regnáló kormány mellett csak Budapesten gyűlnek össze több százezren, miközben a trendi (megszorító-komprádor) politika bajnokaira csak néhány tízezer kíváncsiak.

Még ma is vannak azonban hívei a keményvonalas megszorításoknak az EU-ban. Ilyen a német szövetségi pénzügyminiszter, Herr Schäuble. Ő nem akart Görögországnak további haladékot adni, pedig az IMF is hajlott erre. Szerinte akkor járnak helyes úton, ha tovább nyirbálják a költségvetés hazaiaknak járó kiadásait, hogy elég hely maradjon a külföldi pénzügyi kötelezettségek azonnali teljesítésére. Schäuble úr persze könnyen beszél. A válság Németország államadósságát is eddig soha nem látott szintre tornázta fel, túlléve azt az egészségesnek nem mondható 80 százalékos GDP-arányos értéken. Németország mégis néha nem kamatért kapja a pénzt, hanem a bepánikolt befektetők hozam nélkül, sőt időnként veszteséggel is odaadják a pénzüket a berlini államkasszának. Németország nemzeti jövedelméből a kamatok jó, ha 1–1,5 százalékot visznek el, amit több mint bűven pótol a külföldről jövő kamat- és repatriált profitáradat. Németország még 80 százalékos államadósság mellett is többet tud költeni, mint amit otthon megkeres. Szemben például Görögországgal vagy hazánkkal, ahol a nemzet jövedelmének esetünkben négy-öt százalékát viszik el csak az államadósság utáni kamatfizetések, nem is említve a háztartások és a hazai vállalkozások kamatterheit. Mindez együtt felmegy a nemzeti jövedelem tíz

százalékára. Külföldről meg szinte semmi nem érkezik, csak az uniós pénzek, amit az EU éppen most kíván blokkolni.

Németországot mégsem bünteti a bankszektor, mert ott a bankok kézben vannak tartva. Hasonlóan a rekorddeficitet produkáló, és szintén még AAA szintű államadó Angliához. Ezekben az országokban hallgatóságos megállapodás van a bankok és a kormányok között, amit a bankok is betartanak. Ez úgy szólhat, hogy „ide figyeljtek bankok! Ti nem sanyargatjátok az államot, az állam pedig szemet huny afölött, hogy ti miként sarcoljátok meg a gyengébb országokat. Ha ott esetleg tiltakoznak a kormányok, majd beszállunk és mindenféle unortodoxnak, mucsainak, populistának (végszükség esetén fasisztának) tituláljuk titeket, rémületkeltő riportokat sugárzunk róluk köztévén. Azt pedig majd észre sem vesszük, hogy manipuláltok a vezetők kamatokkal, a Liborral és az Euborral. Azt meg végképpen nem vesszük észre, inkább félrefordulunk, hogy ti üres kockázati biztosításokat vesztek tömegével, ezzel az egekbe hajtjátok egyes országok kockázati felárát, amire hivatkozva bizonyos baráti jegybankok a kamatokat is az egekbe emelik. Szó sem esik majd arról sem, ha egy-egy kisebb valuta ellen szövetkeztek, és jól felferítik az árfolyamot s így az inflációt. Ha így lesz, ránk mindig számíthatok, a magas infláció miatt kiosztunk egy intézet a helyi kormánynak. Főként akkor, ha az nem paríroz, és nincs esély arra, hogy köreitekben »szakértő« kormányt tegyünk oda a képviselői demokrácia legnagyobb dicsőségére. Ha kell, munkába állnak a hitelminősítők is, és bóvlival fenyegethetnek. Magyarországon végképp nem kell félnetek, hiszen az ő hatóságaik és felügyeleti szerveik a ti oldalatokon küzdenek, és az érvényes törvény is benneteket szolgál, amit ti írtatok nekik annak idején. Titeket a ti ötödik hadoszlopotok. A jegybank ott magától emeli az egekbe a kamatot, be sem várja a ti manipulációtokat. Ezek után dől a lé a kasszátokba, de kérünk szépen benneteket, hogy minket hagyjatok békén. Ha a spekulatív vereség elakad, mint Görögországban, akkor gondoskodunk arról, hogy amit a vámon elveszítetek, azt mindenképpen megnyerjétek a révén. Ha le kell írnotok görög államadósságot, akkor az Európai Központi Bank ad nektek olcsó pénzt, aminek a fedezetével degeszre keresitek majd magatokat, mert a következők »pénzügyi segélyben« majd fizetik nektek a kamatokat a görögök. Mi vagyunk az ECB fő részvényesei ugyanis. Egyelőre sajnos a görögök még vonakodnak, hogy adósságaikért cserében szigeteket adjanak nektek...”

Az biztos, hogy a Schäuble-féle keménykedésből aligha lesz több és főként erősebb Európa, inkább egy töredező, szétszűllés felé tartó amorf alakzat rajzolódik ki.

Boros Imre - magyarhirlap.hu

Ajánló